

วารสารอิเล็กทรอนิกส์
ทางการศึกษา

OJED, Vol. 13, No. 2, 2018, pp. 41-52

O J E D

An Online Journal
of Education
<http://www.edu.chula.ac.th/ojed>

การศึกษาประเภทการบ้านของเด็กอายุ 5 ปี ที่ครูอนุบาลมอบหมายในโรงเรียนสังกัด
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร

A STUDY OF THE TYPES OF PRESCHOOL TEACHER'S HOMEWORK ASSIGNMENTS ON
FIVE YEAR-OLD CHILDREN IN SCHOOLS UNDER
THE OFFICE OF THE BANGKOK PRIMARY EDUCATIONAL SERVICE AREA

นางสาวกานต์พิชชา ขอสูงเนิน*

Kanpitcha Sorsungnoen

ผศ.ดร.วรวรรณ เหมชะญาติ**

Asst. Prof. Worawan Hemchayart, Ph.D.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประเภทของการบ้านเด็กอายุ 5 ปี ที่ครูอนุบาลมอบหมายในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร 2 ประเภท คือ การเตรียมบทเรียนและขยายความรู้ และการทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้ ประชากรที่ศึกษาคือ ครูประจำชั้นของเด็กอายุ 5 ปี ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 79 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามและแบบสำรวจรายการ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัธยฐานและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย พบว่า ภาพรวมของประเภทการบ้านที่ครูอนุบาลมอบหมาย ทั้ง 2 ประเภทมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.70$) โดยประเภทการเตรียมและขยายความรู้โดยภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.78$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านภาษาและการรู้หนังสือ ปฏิบัติอยู่ในระดับมาก มีค่ามัธยฐานและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสูงสุด คือ ($\mu = 4.28$) และด้านการคิดเชิงคณิตศาสตร์มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง มีค่ามัธยฐานและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานต่ำสุด คือ ($\mu = 3.20$) ประเภทการทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.63$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการสร้างสรรค์ชิ้นงาน ปฏิบัติอยู่ในระดับมาก มีค่ามัธยฐานและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสูงสุด คือ ($\mu = 4.26$) และด้านการเพิ่มความรู้ใหม่ ปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง มีค่ามัธยฐานและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานต่ำสุด คือ ($\mu = 2.54$)

* นิติมหาบัณฑิตสาขาการศึกษาปฐมวัย ภาควิชาหลักสูตรและการสอน

คณะศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Email Address : Prawiie@hotmail.com

** อาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย ภาควิชาหลักสูตรและการสอน

คณะศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Email Address : Worawan.h@chula.ac.th

Abstract

The purpose of this research was to study the types of preschool teacher's homework assignments on five year-old children in schools under the office of the Bangkok primary educational service area in 2 types: preparation and extension homework and lesson review. The population comprised 79 preschool teachers. The research tools were a questionnaire and checklist form. Data were analyzed by using frequency, arithmetic mean, and standard deviation.

The research results found that the overall picture of types of preschool teacher's homework assignment was at the level of high performance ($\mu = 3.70$). Each type was described as follows: 1) The type of preparation and extension homework was at the level of high performance ($\mu = 3.78$). Language and literacy were at the level of high performance ($\mu = 4.28$); mathematical knowledge was at the level of moderate performance ($\mu = 3.20$). 2) The type of lesson review was at the level of high performance ($\mu = 3.63$). Creating art work was at the level of high performance ($\mu = 4.26$); adding new knowledge was at the level of moderate performance ($\mu = 2.54$).

คำสำคัญ: ประเภทการบ้าน/ ครูอนุบาล

KEYWORDS: TYPES OF HOMEWORK ASSIGNMENT/ PRESCHOOL TEACHER

บทนำ

ความคิดเห็นที่มีต่อการบ้านนั้นมีทั้งที่เห็นด้วยและคัดค้าน กล่าวคือ มีทั้งการเรียกร้องให้มีการเพิ่มการบ้านให้แก่บุตรหลานของตน แต่หลังจากนั้นไม่นานก็กลับเปลี่ยนท่าทีเป็นคัดค้านไม่ให้มีการบ้านอีกต่อไป ด้วยเวลาที่เปลี่ยนไปเจตคติของผู้เห็นด้วยและคัดค้านได้มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา (คูเปอร์ แฮร์ริส, 2545) ในช่วงทศวรรษที่ 40 ท่าทีของชาวอเมริกาที่มีต่อการบ้านได้เปลี่ยนแปลงไป เกิดคำถามเกี่ยวกับการบ้านว่ามีประโยชน์มากน้อยเพียงใด จึงเกิดกระแสเรื่องการบังคับให้เด็กทำการบ้าน มิได้เป็นสิ่งที่ส่งผลให้เกิดสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาที่ถาวร (Otto, 1950) จนถึงช่วงปลายทศวรรษที่ 50 ท่าทีต่อการบ้านได้เปลี่ยนไป ชาวอเมริกันเริ่มตระหนักว่าการขาดความเข้มงวดในระบบการศึกษาเป็นเหตุให้นำมาซึ่งการขาดความพร้อมของเยาวชนที่มีต่อการเผชิญกับการแข่งขันทางด้านเทคโนโลยีในอนาคต ต่อมาในช่วงกลางทศวรรษที่ 60 วัฏจักรก็ได้เวียนมาถึงคราวที่ทุกคนต่างมองว่าการบ้านเป็นสิ่งที่กดดันเด็กมากเกินไป ในช่วงทศวรรษที่ 80 และ 90 มีการดำเนินการสนับสนุนจากนักการศึกษาที่มีมุมมองว่าการบ้านเป็นเครื่องมือหนึ่งในการรักษามาตรฐานการศึกษาของชาติ จนถึงศตวรรษใหม่เริ่มขึ้น ได้เกิดกระแสจากผู้ปกครอง บทความจากหนังสือพิมพ์และวารสารต่างๆ ด้วยการแสดงความหวังว่าอนาคตของชาติจะมีความเครียดเกิดขึ้นจำกัด (คูเปอร์ แฮร์ริส, 2545)

วัฏจักรเหล่านี้เกิดขึ้นในประเทศไทยเช่นเดียวกัน การเคลื่อนไหวของการศึกษาในประเทศไทย เมื่อปี พ.ศ.2557 ซึ่งได้รับผลกระทบจากนโยบายของคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เกี่ยวกับการออกคำสั่งเรื่องแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการให้การบ้าน ชี้ให้เห็นความสำคัญของการบ้านว่าสามารถช่วยเพิ่มทักษะและฝึกวินัยเด็ก แต่ควรลดการบ้านของเด็กให้มีความเหมาะสมมากขึ้น เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้ออกคำสั่งเรื่อง

แนวปฏิบัติเกี่ยวกับการให้การบ้านเด็กแจ้งไปยังผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาทั่วประเทศ เพื่อกำชับไปยังสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานทุกแห่งและขอให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาดำเนินการตามอย่างเคร่งครัดตามแนวปฏิบัติที่กำหนดไว้ โดยให้ครูพิจารณาอบหมายการบ้านให้เด็กอย่างเหมาะสม ไม่ยากเกินไป ไม่มากเกินไป ควรมอบหมายให้เด็กทำงานเป็นกลุ่มมากขึ้น เช่น โครงการต่างๆ เพื่อให้เด็กได้มีโอกาสทำงานแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและความรู้ในแง่มุมต่างๆ ซึ่งจะสอดคล้องกับการดำเนินชีวิตจริงมากกว่า ให้ผู้บริหารสถานศึกษานิติตตามการจัดการเรียนการสอน และการให้การบ้านของครูให้เหมาะสม และหากพบว่าเด็กมีการลอกหรือจ้างทำการบ้านกันจริง ให้พิจารณาโทษตามระเบียบที่สถานศึกษากำหนดอย่างจริงจัง ให้ผู้บริหารสถานศึกษาจัดให้มีการสอนเสริมแก่เด็กนอกเวลา โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายและใช้เวลาว่างตามความเหมาะสม เพื่อช่วยเหลือเด็กที่เรียนได้ช้ากว่าเพื่อน หรืออาจจัดให้มีคลินิกเพื่อนช่วยเพื่อนเรียน หรือกิจกรรมอื่นๆ ที่จะช่วยเด็กให้ได้บรรลุผลตามหลักสูตร และให้ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากำชับผู้บริหารสถานศึกษาให้ติดตามสอดส่องการให้การบ้านของเด็กอย่างใกล้ชิด (เดลินิวส์, 2557)

ผลกระทบของการให้การบ้านที่ไม่เหมาะสมส่งผลทำให้เด็กมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนรู้ การบ้านอาจทำลายทัศนคติที่ดีและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ นอกจากนี้ถ้าการบ้านกลายเป็นสิ่งที่มากเกินไป อาจนำไปสู่ความเมื่อยล้าทางกายภาพและทางอารมณ์ และการบ้านอาจจะลดเวลาว่างของเด็ก นอกจากนั้นผู้ปกครองยังมีส่วนในการแทรกแซงการทำงานของเด็กในบางครั้ง หรืออาจจะใช้อารมณ์ในการสอนการบ้านลูก ซึ่งทำให้เกิดทัศนคติเชิงลบต่อการบ้าน และหากการบ้านมีความยากเกินไปและไม่เหมาะสมกับวัย

ของเด็กที่จะสามารถทำได้ อาจนำไปสู่การลอกการบ้าน ซึ่งเป็นการขาดวินัยในตนเอง (Cooper ,2001)

ปัจจุบันมีเสียงสะท้อนทั้งจากผู้ปกครองและเด็ก เรื่องของการบ้านที่มีมากจนส่งผลกระทบต่อชีวิตของเด็ก ทั้งความเครียด การขาดโอกาสที่จะพัฒนาทักษะอื่นๆ จึงควรลดการบ้านของเด็กให้มีความเหมาะสมมากขึ้น โดยนายกรัฐมนตรี มีการมอบหมายให้กระทรวงศึกษาธิการ โดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เกี่ยวกับแนวปฏิบัติการลดการบ้านของนักเรียนให้เกิดเป็นรูปธรรม จึงแจ้งให้สถานศึกษา ดำเนินการตามแผน โดยครูผู้สอนจะมีบทบาทหลัก ต้องมีการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ครอบคลุมถึง การมอบการบ้านให้นักเรียน โดยเฉพาะครูที่สอนระดับชั้นเดียวกัน ต้องมีการวางแผนร่วมกัน, ครูแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้วางแผนการให้การบ้านแบบบูรณาการร่วมกัน การบ้าน 1 ชิ้นสามารถเป็นกิจกรรมเครื่องมือในการวัด และประเมินผลร่วมกันของหลายกลุ่มสาระการเรียนรู้ คำนึงถึงความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียนทั้งจำนวนสาระการเรียนรู้ ปริมาณของการบ้าน ระยะเวลาการส่งการบ้าน ความประหยัดและคุ้มค่า รวมทั้งเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ต้องใช้ในการทำการบ้าน และเวลาที่ใช้ทำการบ้านในแต่ละวัน (เกศกาญจน์ บุญเพ็ญ, 2561)

การมอบหมายการบ้านมีหลากหลายประเภท การบ้านอาจมาจากรูปแบบต่างๆ ในหลายรูปแบบ ซึ่งทุกรูปแบบเป็นประสบการณ์ที่มีค่า โดยระยะเวลาที่เด็กคาดว่าจะใช้ในการทำการบ้านจะขึ้นอยู่กับอายุ ความสามารถสภาพแวดล้อมภายในบ้าน และกิจกรรมนอกหลักสูตรของเด็กรวมถึงครอบครัวและภาระผูกพันทางวัฒนธรรม ประเภทของการบ้านที่มอบหมาย มีแนวคิดสำคัญ คือ การจัดการประเภทของการบ้านในเด็กอนุบาลอย่างเหมาะสมกับความสามารถที่เด็กจะเรียนรู้ได้ และการพัฒนาเด็กอย่างเป็นองค์รวม ให้เป็นไปตามวุฒิภาวะ และพัฒนาการตามวัยของเด็ก (ST.Anthony's primary school, 2013) กรอบแนวคิดของการวิจัยได้ศึกษา รูปแบบประเภทของการบ้านที่มอบหมายให้กับเด็กอนุบาล ซึ่งแบ่งเป็น 4 ประเภท คือ แบบฝึกหัด เตรียมบทเรียน

ขยายบทเรียน และการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ (Martin and Waltman-Greenwood, 2015) ผนวกเข้ากับ ความพร้อมทางการเรียนของเด็กอนุบาลที่จะส่งเสริมทักษะต่างๆ ที่เหมาะสมกับความพร้อมของเด็ก มีการพัฒนา อย่างเป็นองค์รวมทั้ง 4 ด้าน ร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา และวิธีการเรียนรู้ของเด็ก (National Education Goals Panel, 1995)

โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร โรงเรียนในสังกัดสำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เขตกรุงเทพมหานคร ที่มีการจัดการศึกษาตอบสนองนโยบายของภาครัฐ โดยตรง มีการแข่งขันทางวิชาการสูง เป็นโรงเรียนต้นแบบและโรงเรียนชั้นนำที่กระทรวงศึกษาธิการสวณไว้เป็น ต้นแบบ ในการพัฒนาการเรียนการสอนและการวิจัย โดยเฉพาะในด้านการพัฒนาคุณภาพนักเรียน การพัฒนาการเรียนการสอนรวมทั้งการบริหารและการจัดการศึกษา

ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเกี่ยวกับประเพณีการบ้านของเด็กอายุ 5 ปี ที่ครูอนุบาลมอบหมายในโรงเรียนสังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร เพื่อนำข้อมูลจากงานวิจัยไปเป็นแนวทางในศึกษา ประเพณีของการบ้านและการมอบหมายการบ้านในเด็กอนุบาลให้เหมาะสมกับวัย มีการพัฒนาเด็กอย่างเป็นองค์ รวม และพัฒนาครูเชิงวิชาชีพมากยิ่งขึ้น

คำถามการวิจัย

ประเพณีของการบ้านของเด็กอายุ 5 ปีที่ครูอนุบาลมอบหมาย ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร เป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาประเพณีของการบ้านเด็กอายุ 5 ปีที่ครูอนุบาลมอบหมาย ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร ใน 2 ประเภท คือ การเตรียมบทเรียนและขยายความรู้ และการทบทวน สิ่งที่ได้เรียนรู้

วิธีการวิจัย

1. การศึกษาข้อมูลเบื้องต้น

ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเพณีของการบ้าน วัตถุประสงค์ของการ ให้การบ้าน ลักษณะของการบ้าน รวมไปถึงความพร้อมทางการเรียน เพื่อนำข้อมูลมาใช้เป็นแนวทางในการกำหนด กรอบแนวคิดในการวิจัย ดังรายละเอียดที่แสดงในตาราง 1 ดังนี้

ตาราง 1 กรอบแนวคิดวิจัย

ประเด็นที่ศึกษา	ประเด็นหลัก
ประเภทของการบ้านของเด็กอายุ 5 ปี	1. ด้านการเตรียมและขยายความรู้ 1.1 ภาษาและการรู้หนังสือ 1.2 การคิดเชิงคณิตศาสตร์ 1.3 ความรู้ทั่วไป
	2. ด้านการทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้ 2.1 การเพิ่มความรู้ใหม่ 2.2 ทักษะที่ได้รับ 2.3 การสร้างสรรค์ชิ้นงาน

2. การกำหนดประชากร

ประชากร คือ ครูประจำชั้นของเด็กอายุ 5 ปี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 79 คน จาก 35 โรงเรียน ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร อ้างอิงจากห้องเรียน 1 ห้อง ต่อครูประจำชั้น 1 คน

3. การสร้างและการตรวจสอบเครื่องมือใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม และแบบสำรวจรายการ โดยผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

3.1 การสร้างเครื่องมือใช้ในการวิจัย

(1) แบบสอบถามประเภทของการบ้านที่ครูอนุบาลมอบหมาย แบ่งเป็น 3 ตอน

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะแบบตรวจสอบรายการ จำนวน 10 ข้อ เกี่ยวกับโรงเรียน ห้องเรียน เพศ อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด ประสบการณ์การทำงาน ตำแหน่ง จุดประสงค์ในการมอบหมายการบ้าน ทักษะจำเป็นที่คาดหวังว่าเด็กจะได้รับเมื่อทำการบ้าน ปริมาณการมอบหมายการบ้าน และกำหนดส่งการบ้าน

ตอนที่ 2 ประเภทของการบ้านที่ครูอนุบาลมอบหมาย มีลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่าแบบลิเคอร์ท 5 ระดับ จำนวน 30 ข้อ แบ่งระดับการปฏิบัติ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553) ดังนี้

- 5 หมายถึง มอบหมายอยู่ในระดับมากที่สุด/บ่อยที่สุด
- 4 หมายถึง มอบหมายอยู่ในระดับมาก/บ่อย
- 3 หมายถึง มอบหมายอยู่ในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มอบหมายอยู่ในระดับน้อย/ไม่บ่อย
- 1 หมายถึง มอบหมายอยู่ในระดับน้อยที่สุด/ไม่เคยมอบหมายเลย

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ มีลักษณะแบบปลายเปิด

(2) แบบสำรวจรายการประเภทของการบ้านที่ครูอนุบาลมอบหมาย มีลักษณะแบบตรวจสอบรายการตามประเด็นที่ศึกษา

3.2 การตรวจสอบเครื่องมือใช้ในการวิจัย นำไปให้ที่ปรึกษาพิจารณาตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา และความเหมาะสมในการใช้ภาษา และนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไขเป็นเครื่องมือฉบับสมบูรณ์ก่อนนำไปเก็บรวบรวมข้อมูล

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 ผู้วิจัยทำหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจากคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนทั้ง 35 โรงเรียน ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร

4.2 ผู้วิจัยดำเนินการนำจดหมายขอความร่วมมือและแบบสอบถามไปให้ตัวแทนครูที่มาจากโรงเรียน ให้ช่วยประสานงานในการเก็บข้อมูลตามเวลาที่กำหนด นอกจากนี้ยังอำนวยความสะดวกแก่ผู้ตอบแบบสอบถาม ผ่านระบบออนไลน์ โดยแจกเก็บข้อมูลรอบแรกได้ 47 ฉบับ และเก็บข้อมูลรอบที่สองด้วยตนเองได้เพิ่มอีก 18 ฉบับ รวมเป็น 65 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 81.25

4.3 ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยแบบสำรวจรายการกับครูที่มีคะแนนแบบสอบถามสูงสุดใน 5 ลำดับแรก ได้ครูที่มาจากโรงเรียน คือ โรงเรียนพญาไท (2 คน) โรงเรียนพระยาประเสริฐสุนทราศรัย (1 คน) โรงเรียนวัดชนะสงคราม (1 คน) และโรงเรียนอนุบาลพิบูลเวศน์ (1 คน)

5. การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละตอนโดยมีรายละเอียด ดังนี้

5.1 แบบสอบถามประเภทของการบ้านที่ครูอนุบาลมอบหมาย

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ และหาร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 2 ประเภทของการบ้านที่ครูอนุบาลมอบหมาย วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัธยฐาน เลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตารางประกอบความเรียง โดยใช้เกณฑ์การแปลความหมายตามระดับความคิดเห็น 5 ระดับ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553) ดังนี้

คะแนนค่าเฉลี่ย 4.51–5.00 หมายถึง มีการมอบหมายอยู่ในระดับมากที่สุด
คะแนนค่าเฉลี่ย 3.51–4.50 หมายถึง มีการมอบหมายอยู่ในระดับมาก
คะแนนค่าเฉลี่ย 2.51–3.50 หมายถึง มีการมอบหมายอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนค่าเฉลี่ย 1.51–2.50 หมายถึง มีการมอบหมายอยู่ในระดับน้อย
คะแนนค่าเฉลี่ย 1.00–1.50 หมายถึง มีการมอบหมายอยู่ในระดับน้อยที่สุด
/ไม่มีการมอบหมาย

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการเรียงเรียงคำตอบและจัดเป็นหมวดหมู่ตามความถี่ แล้วนำเสนอผลในรูปความเรียงตามประเด็น

5.2 แบบสำรวจรายการประเภทของการบ้าน วิเคราะห์ด้วยการแจกแจงความถี่ ตามประเด็นที่กำหนดในกรอบแนวคิด

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่องประเภทการบ้านของเด็กอายุ 5 ปี ที่ครูอนุบาลมอบหมายในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร สรุปได้ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 98.46 มีอายุระหว่าง 20-30 ปี และ 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 46.67 จบการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 96.92 ทำงานในโรงเรียนมาแล้วไม่เกิน 5 ปี คิดเป็นร้อยละ 47.69 ปริมาณการบ้านที่เหมาะสมในการส่งการบ้านเด็ก 1-3 ครั้งต่อสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 60.00 ระยะเวลาในการกำหนดส่งการบ้านคือ วันรุ่งขึ้น คิดเป็นร้อยละ 56.92 จุดมุ่งหมายในการมอบหมายการบ้านที่ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นความสำคัญเป็นลำดับที่ 1 คือ ต้องการฝึกฝนความรับผิดชอบของเด็ก คิดเป็นร้อยละ 41.54 และรายการที่ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นความสำคัญเป็นลำดับสุดท้าย คือ ต้องการให้ผู้ปกครองรับทราบถึงความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของบุตรหลาน คิดเป็นร้อยละ 23.08 ทักษะจำเป็นที่คาดหวังว่าเด็กจะได้รับการฝึกฝนเมื่อทำการบ้าน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นความสำคัญเป็นลำดับที่ 1 คือ ทักษะภาษาและการรู้หนังสือ คิดเป็นร้อยละ 43.08 และรายการที่ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นความสำคัญเป็นลำดับสุดท้ายคือ ทักษะทางการคิด คิดเป็นร้อยละ 40.00

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ประเภทของการบ้านที่ได้รับมอบหมาย

ภาพรวมของประเภทการบ้านที่ครูอนุบาลมอบหมายมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.70$) เมื่อพิจารณาแต่ละประเภท พบว่า ประเภทการเตรียมและขยายความรู้ และประเภทการทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($3.63 \leq \mu \leq 3.78$) เมื่อพิจารณารายละเอียดของแต่ละประเภท พบว่า

2.1 ประเภทการเตรียมและขยายความรู้ พบว่า ด้านที่ปฏิบัติอยู่ในระดับมาก คือ ด้านความรู้ทั่วไปและด้านภาษาและการรู้หนังสือ ($3.83 \leq \mu \leq 3.94$) และด้านที่ปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง คือ การคิดเชิงคณิตศาสตร์ ($\mu = 3.37$) เมื่อพิจารณาประเด็นย่อย พบว่า

2.1.1 ด้านความรู้ทั่วไป มีการมอบหมายการบ้านอยู่ในระดับมาก โดยรายการที่มีค่ามัธยฐานเลขคณิตสูงสุด คือ มอบหมายให้เด็กวาดภาพระบายสีเกี่ยวกับสิ่งที่ตนรู้จักหรือมีประสบการณ์ ($\mu = 4.15$) และรายการที่มีค่ามัธยฐานเลขคณิตต่ำสุด คือ มอบหมายให้เด็กทำใบงานหรือแบบฝึกหัดที่เกี่ยวกับความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ($\mu = 3.63$) ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลการสำรวจเอกสารในห้องเรียนที่พบว่า ครูได้มอบหมายให้เด็กนำสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนมาเรียนในวันรุ่งขึ้นหรือให้นำสิ่งของมาประดิษฐ์ในงานประดิษฐ์ประจำบทเรียน (5 คน) ครูมอบหมายการวาดภาพระบายสีตามประสบการณ์หรือพิมพ์ภาพมาพูดคุยกับเพื่อนในชั้นเรียน (4 คน) และครูมอบหมายให้เด็กคัดลอกคำศัพท์ตามตัวแบบ (1 คน)

2.1.2 ด้านภาษาและการรู้หนังสือ มีการมอบหมายการบ้านอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีค่ามัธยฐานเลขคณิตสูงสุด คือ มอบหมายให้เด็กยืมนิทานที่สอดคล้องกับเรื่องที่กำลังเรียนไปพูดคุยหรืออ่านกับผู้ปกครองที่บ้าน ($\mu = 4.28$) และข้อที่มีค่ามัธยฐานเลขคณิตต่ำสุดคือ ให้เด็กคัดลอกคำศัพท์ตามตัวแบบทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ($\mu = 3.44$) ข้อมูลการสำรวจเอกสารในห้องเรียนที่พบหลักฐานว่า ครูทั้ง 5 โรงเรียนมีกิจกรรมให้เด็กเด็กยืมนิทาน บันทึกยืมหนังสือนิทาน และการเล่าข่าว

2.1.3 ด้านการคิดเชิงคณิตศาสตร์ มีการมอบหมายการบ้านอยู่ในระดับปานกลาง โดยข้อที่มีค่ามัธยฐานอันดับสูงสุด คือ มอบหมายให้เด็กทำกิจกรรมตัดแปะหรือวาดภาพระบายสี ที่เกี่ยวข้องกับการจำแนกและตัวเลข ($\mu = 3.63$) และข้อที่มีค่ามัธยฐานอันดับต่ำสุด คือ มอบหมายให้เขียนตัวเลขไทย และเลขอารบิกตามรอยปะ ($\mu = 3.20$)

2.2 ประเภทการทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้ พบว่า ด้านที่ปฏิบัติอยู่ในระดับมาก คือ ด้านการสร้างสรรค์ชิ้นงานและด้านทักษะที่ได้รับ ($3.88 \leq \mu \leq 3.98$) และด้านที่ปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลางคือการเพิ่มความรู้ใหม่ ($\mu = 3.35$) เมื่อพิจารณาประเด็นย่อย พบว่า

2.2.1 ด้านการสร้างสรรค์ชิ้นงาน มีการมอบหมายการบ้านอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีค่ามัธยฐานอันดับสูงสุด คือ มอบหมายให้เด็กสร้างผลงานผ่านเทคนิคทางศิลปะที่หลากหลาย ($\mu = 4.26$) และข้อที่มีค่ามัธยฐานอันดับต่ำสุด คือ ให้เด็กสร้างผลงานทางศิลปะตามตัวแบบที่ครูกำหนด ($\mu = 3.45$)

2.2.2 ด้านทักษะที่ได้รับ มีการมอบหมายการบ้านอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีค่ามัธยฐานอันดับสูงสุด คือ มอบหมายให้เด็กฝึกเล่านิทานหรือเรื่องที่ตนเองสนใจแก่ผู้ปกครอง ($\mu = 4.07$) และข้อที่มีค่ามัธยฐานอันดับต่ำสุด คือ มอบหมายให้เด็กทำงานศิลปะโดยมุ่งเน้นให้ฝึกใช้กรรไกรที่บ้าน ($\mu = 3.52$) ข้อมูลการสำรวจเอกสารในห้องเรียนที่พบหลักฐานว่า ครูให้เด็กตั้งคำถามกับผู้ปกครองในเรื่องที่ตนเองสนใจหรือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับหน่วยการเรียนรู้ในแต่ละสัปดาห์ (3 คน)

2.2.3 ด้านการเพิ่มความรู้ใหม่ มีการมอบหมายการบ้านอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีค่ามัธยฐานอันดับสูงสุด คือ มอบหมายให้เด็กฝึกเขียนวันที่ ชื่อและนามสกุลบนใบงาน หรือชิ้นงานศิลปะ ($\mu = 3.81$) และข้อที่มีค่ามัธยฐานอันดับต่ำสุด คือ ให้เด็กฝึกท่องสูตรคูณที่บ้าน ($\mu = 2.54$) ข้อมูลการสำรวจเอกสารในห้องเรียนที่พบหลักฐานว่า ครูมีการฝึกให้เด็กเขียนวันที่ ชื่อและนามสกุลบนใบงาน (3 คน) ครูให้เด็กทำใบงานหรือแบบฝึกหัดที่เกี่ยวกับการเพิ่มการลด (2 คน) ครูให้เด็กกลับไปท่องสูตรคูณที่บ้าน (1 คน)

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

ผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 6 คน จาก 79 คน เกี่ยวกับประเภทของการบ้านของเด็กอายุ 5 ปี ที่ครูอนุบาลมอบหมาย ดังนี้

การบ้านสำหรับเด็กอนุบาลควรเป็นการทำงานร่วมกันระหว่างเด็กกับผู้ปกครองในการค้นคว้าหาข้อมูลที่สนใจหรือสงสัย (3 คน) เด็กควรได้รับการพัฒนาทั้ง 4 ด้าน ผ่านการลงมือปฏิบัติและการเล่นมากกว่า การทำการบ้าน (2 คน) และควรมีการจัดทำการบ้านในลักษณะของหนังสือแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับเด็กอนุบาลในแต่ละวัย (1 คน)

อภิปรายผล

ผลการวิจัยเรื่องการศึกษาประเภทการบ้านของเด็กอายุ 5 ปี ที่ครูอนุบาลมอบหมายในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร มีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปรายดังนี้

1. การออกแบบการบ้านควรสัมพันธ์กับวิธีการเรียนรู้ของเด็ก

ผลการวิจัย พบว่า ครูมอบหมายการบ้านด้านการเสริมความรู้ทั่วไป มีการมอบหมายการบ้านอยู่ในระดับมาก โดยรายการที่มีค่ามัธยฐานเลขคณิตสูงสุด คือ ($\mu = 4.15$) ที่ให้เด็กได้ลงมือกระทำ ปฏิบัติหาคำตอบที่ตนเองสงสัย ผ่านการสืบค้น สังเกต สอบถามด้วยตนเอง ซึ่งเป็นการสร้างองค์ความรู้ภายในตนเอง การศึกษาค้นคว้า เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วย การลงมือปฏิบัติ โดยกิจกรรมดังกล่าวเป็นโอกาสในการที่ผู้เรียนจะได้รับข้อมูล และประสบการณ์จากการเรียนรู้ด้วยตนเองแล้วจึงเกิดการสร้างความรู้ด้วยตนเองอย่างมีความหมาย ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ Dewey (1938) มองว่าช่องว่างระหว่างผู้ใหญ่กับเด็กนั้นมีความกว้างเกินไป โดยความสามารถของเด็กนั้นมีมากแต่อาจจะถูกห้ามในหลายสถานการณ์ ให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมในการศึกษาและค้นคว้าข้อมูลด้วยตนเอง ผ่านประสบการณ์ส่วนตัวของเด็กแต่ละคน ซึ่งเป็นโอกาสที่สำคัญอย่างมากที่จะพัฒนาชีวิต เป็นวิธีการเรียนที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ของเด็กอนุบาล ที่จะเรียนรู้ผ่านการใช้ประสาทสัมผัส การค้นคว้า การใช้เรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมรอบตัวผนวกเข้ากับประสบการณ์เดิมที่เด็กมีอยู่ จนเกิดเป็นความรู้ใหม่ และจากข้อมูลของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2542) การเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยมีลักษณะเฉพาะตัวและจำเป็นต้องเรียนรู้ผ่านการเล่นและกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัย การส่งเสริม ศักยภาพของเด็ก โดยเน้นการสร้างองค์ความรู้ และการรับความรู้ (Construct VS. Instruct) ให้ผลต่างกัน ผลจากการให้เด็กเรียนรู้จากการสร้างองค์ความรู้และการสร้างพลังการเรียนรู้ที่แท้จริงอันจะนำไปสู่การศึกษาที่ช่วยให้เด็กเป็นคนเก่ง คนดี มีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับ Piaget (1952) กล่าวว่า ก่อนที่เด็กจะสามารถเข้าใจสิ่งต่างๆที่เป็นนามธรรมได้ เด็กจะมีการเรียนรู้ผ่านการใช้ประสาทสัมผัส ที่มีปฏิกิริยาต่างๆ กับสิ่งเร้าและสิ่งแวดล้อมต่างๆที่เข้ามาใกล้ตัว และเด็กจะค่อยๆเกิดความคิดรวบยอดกลายเป็นสัญลักษณ์หรือตัวแทนที่จะเป็นพื้นฐานของความคิดรวบยอดของสิ่งของ สถานที่ เวลา เป็นต้น และความคิดจะมีความซับซ้อนมากขึ้น เมื่ออายุเพิ่มมากขึ้น ประสบการณ์มีการสะสมเพิ่มขึ้น โดยเด็กจะเริ่มมีความสามารถด้านภาษาและมีความเข้าใจความหมายของสัญลักษณ์รอบๆ ตัวที่เกี่ยวข้องกับตนเอง โดยอาจจะรับรู้ตามความเข้าใจของตนเองเท่านั้น ซึ่งในส่วนนี้ครอบครัว คนรอบข้าง และครู จะต้องเป็นผู้เพิ่มเติมประสบการณ์ให้กับเด็ก เพื่อให้เด็กเข้าใจสิ่งต่างๆมากขึ้น จะเห็นได้ว่า การให้การบ้านที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ของเด็กช่วยให้เด็กเข้าใจและรับรู้อย่างเป็นรูปธรรมมากขึ้น เด็กจะค่อยๆตกตะกอนความรู้ไปตามลำดับขั้นพัฒนาการ หากวิธีการเรียนมีความสอดคล้องกับพัฒนาการของเด็ก เด็กจะสามารถพัฒนาตนเองให้มีความรู้และพัฒนาการด้านสติปัญญาเพิ่มมากขึ้น หากครูมีการมอบหมายการบ้านที่เหมาะสมกับความสามารถของเด็ก เด็กจะสามารถเรียนรู้ได้ดีขึ้น สอดคล้องกับ Bruner (Jerome Bruner, 1960 อ้างอิงใน วรวรรณ เหมชะญาติ, 2536) ซึ่งมีแนวความคิดสอดคล้องกับ Piaget ที่กล่าวว่า ในการที่จะนำเนื้อหาใดมาสอนนั้น ควรพิจารณาดูว่าในขณะนั้น เด็กมีพัฒนาการอยู่ในระดับใด มีความสามารถเพียงใด เพื่อที่จะได้ปรับเนื้อหาให้สอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียนโดยใช้วิธีที่เหมาะสม

2. การปูพื้นฐานด้านภาษาและการรู้หนังสือที่เหมาะสมกับวัยของเด็กวัยอนุบาล

ผลการวิจัย พบว่า การมอบหมายการบ้านที่ส่งเสริมทักษะด้านภาษาและการรู้หนังสือ มีระดับการ

มอบหมายการบ้านอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีค่ามัธยฐานเลขคณิตสูงสุด คือ ($\mu = 4.28$) เป็นการช่วยส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาให้กับเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยเรื่องทักษะที่คาดหวังเมื่อเด็กได้รับการฝึกฝนผ่านการทำการบ้านเรื่องของการรู้หนังสือ โดยเริ่มต้นปูพื้นฐานเตรียมความพร้อมให้กับเด็ก และการมอบหมายให้เด็กยืมนิทานที่สอดคล้องกับเรื่องที่กำลังเรียนไปพูดคุยหรืออ่านกับผู้ปกครองที่บ้าน เป็นที่มีค่ามัธยฐานเลขคณิตสูงสุดสอดคล้องกับ Morrison (2015) ได้เสนอแนวทางในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาให้กับเด็ก ซึ่งสรุปได้ว่าใช้วิถีทางที่หลากหลายในการกระตุ้น และส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาประกอบด้วย การเล่านิทาน การร้องเพลง การฟังเทปบันทึกเพลง เปิดโอกาสให้เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้ใหญ่และเด็กคนอื่นๆ ด้วย ส่งเสริมให้เด็กใช้คำถามอธิบายความรู้สึก และอธิบายถึงสิ่งต่างๆ และสอดคล้องกับ กนกวรรณ สุวิชากรพงศ์ (2557) การเรียนรู้ภาษาของเด็กวัยนี้จึงเป็นกระบวนการรับและประมวลผลข้อมูลของสมอง ซึ่งช่วงเวลาในการประมวลผลของเด็กแต่ละคนนั้นไม่เท่ากัน การอ่านหนังสือ การเล่านิทานให้เด็กฟัง เป็นแนวทางในการส่งเสริมเจตคติที่ดีของเด็กเกี่ยวกับการอ่าน แม้เด็กไม่สามารถอ่านแบบสะกดคำได้ แต่ก็สามารถเรียนรู้ที่จะอ่านสัญลักษณ์ รูปภาพ หรือจดจำสิ่งที่พ่อแม่และครูอ่านให้ฟังได้อย่างแม่นยำ อันนำไปสู่การเชื่อมโยงความรู้ที่จะฝังรากลึกอยู่ในตัวเด็กต่อไป การมอบหมายการบ้านนั้นจะเหมาะสมกับวิธีการเรียนรู้และการดำเนินชีวิตของเด็ก โดยไม่ทำให้เด็กรู้สึกกดดันที่จะต้องเริ่มที่จะอ่านเขียน แต่จะต้องช่วยส่งเสริมให้เด็กรู้สึกมีพลัง และมีแรงกระตุ้นให้อยากที่จะอ่านหนังสือ หรืออยากที่จะรู้จักตัวอักษร

3. การบูรณาการสาระผ่านการสร้างสรรค์ชิ้นงานทางศิลปะส่งเสริมความเข้าใจอย่างเป็นรูปธรรมแก่เด็ก ผลการวิจัย พบว่า ด้านการสร้างสรรค์ชิ้นงาน มีการมอบหมายการบ้านอยู่ในระดับมาก ค่ามัธยฐานเลขคณิตสูงสุด คือ ($\mu = 4.26$) ซึ่งงานศิลปะนอกจากจะช่วยในเสริมสร้างสุขภาวะทางอารมณ์ให้กับเด็ก ทำให้เด็กเห็นคุณค่าของชิ้นงานของตนเอง และของผู้อื่น ส่งเสริมพัฒนาการด้านอารมณ์และจิตใจต่อตัวเด็ก ยังสามารถที่จะบูรณาการเข้ากับสาระวิชาอื่นๆ ได้ โดยเด็กจะได้ลงมือกระทำผ่านสื่ออุปกรณ์ รวมไปถึงเรียนรู้ที่จะใช้สื่อธรรมชาติรอบตัวมาสร้างสรรค์งานศิลปะให้มีคุณค่า การใช้รูปแบบศิลปะบูรณาการ เป็นรูปแบบอีกรูปแบบหนึ่งที่ช่วยให้เด็กสามารถพัฒนาทักษะการคิดของเด็กปฐมวัย เพราะการเรียนรู้ศิลปะจะต้องใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 และมีการพูดคุยกับเพื่อน เพื่อสรุปองค์ความรู้จากสาระที่เรียน ซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกับการหาความรู้โดยใช้ทักษะการคิดที่จำเป็นสำหรับพัฒนาทักษะการคิดต่อไป ซึ่งมีความเห็นสอดคล้องกับ Wheeler et, al (2002) กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์ช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้ดี มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม รวมทั้งสามารถตัดสินใจได้อย่างรวดเร็ว และจะทำให้เด็กได้เข้าใจบทเรียนอย่างเป็นรูปธรรม เข้าใจสัญลักษณ์ต่างๆ ทิศนา ขมมณี (2550) ได้ระบุถึงประโยชน์ของการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ว่าการส่งเสริมพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ให้กับผู้เรียนนั้นจำเป็นที่จะต้องพัฒนารูปแบบและกิจกรรมทางด้านการจัดการเรียนการสอนให้เอื้ออำนวยและส่งเสริมให้ผู้เรียนฝึกทักษะทางด้านการคิดได้อย่างเต็มศักยภาพ โดยการจัดการเรียนการสอนรูปแบบศิลปะเป็นฐาน นอกจากนี้การทำงานศิลปะยังช่วยให้เด็กมีสมาธิเพิ่มมากขึ้น เรียนรู้ได้นานขึ้น กล้าแสดงความรู้สึกให้ผู้อื่นรับรู้ และรู้จักแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกันเป็นกลุ่มใหญ่ สอดคล้องกับ Cornett (2002) กล่าวว่า ศิลปะแบบบูรณาการเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จ และมีความรู้สึกพึงพอใจในชีวิต ด้วยการใช้ความรู้ที่มีถ่ายทอดผ่านงานศิลปะ และการแสดงพฤติกรรม การเรียนรู้ในเชิงบวก คือ เด็กกล้าแสดงความคิดโดยสนทนา

โต้ตอบมากขึ้น สนุกสนานและตื่นเต้นเมื่อใช้ ประสบการณ์ด้านต่างๆสำรวจสื่อการเรียนรู้ที่ครูจัดเตรียมทั้งสื่อ อุปกรณ์ศิลปะ

ข้อเสนอแนะในการนำวิจัยไปใช้

1. ครูควรคำนึงถึงพัฒนาการของเด็กตามช่วงวัย เพื่อที่จะได้มอบหมายการบ้านให้เหมาะสมกับอายุ และวุฒิภาวะที่เด็กจะสามารถทำได้ ควรมีการสังเกตเด็กแต่ละคน และมอบหมายการบ้านให้เหมาะสมกับการเรียนรู้ของเด็กแต่ละคน ให้เกิดการพัฒนาอย่างเป็นองค์รวม จนเด็กเกิดทักษะต่างๆ ที่สำคัญในการดำรงชีวิตต่อไป
2. ครูควรคำนึงถึงรูปแบบการเรียนรู้ของเด็กในแต่ละช่วงอายุนั้น ซึ่งหากจะมอบหมายการบ้านให้เด็กมีการพัฒนาเด็กได้เต็มศักยภาพ จะต้องมีการศึกษารายละเอียดการบ้านแต่ละประเภทก่อน แม้ว่าการบ้านจะช่วยเตรียมบทเรียนและขยายความรู้ และทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้ หากแต่รายละเอียดในด้านต่างๆ ยังมีอีกมากมาย อีกทั้งความพร้อมของเด็กแต่ละคนที่มีไม่เท่ากัน อาจจะทำให้เด็กแต่ละคนไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์เดียวกันได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับสภาพและปัญหาในการมอบหมายการบ้านของครูทุกสังกัด
2. ควรทำวิจัยเพื่อหาแนวทางในการออกแบบการบ้านเพื่อส่งเสริมพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็กวัยอนุบาล
3. ควรทำวิจัยเพื่อศึกษาผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากการมอบหมายการบ้านแก่เด็ก

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กนกวรรณ สุวิชากรพงศ์. (2557). บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมนิสัยรักการอ่านของเด็กอนุบาล. *วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา*, 9(1), 236-245.
- เกศกาญจน์ บุญเพ็ญ. (2561, 5 มกราคม). สพล.รับลูก ‘บ๊อง’ ลดการบ้านของขวัญวันเด็ก. *คมชัดลึก*, 1.
- แฮร์ริส, เค. (2545). *วิธี...รบกับการบ้านของลูก(ศิษย์)* [The battle over homework: common ground for administrators, teacher, and parents] (ณัฐพงศ์ เกศมาริช, ผู้แปล). กรุงเทพมหานคร: เบิร์นเน็ต.
- ทิตนา แคมมณี (2550). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ* (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *การวิจัยเบื้องต้นฉบับปรับปรุงใหม่* (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.

วรวรรณ เหมชะญาติ. (2536). ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนตามแนวคิดของกาเยที่มีต่อความสามารถในการรับรู้ทางด้านมิติสัมพันธ์ของเด็กก่อนวัยเรียน. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา ไม่ได้ตีพิมพ์).

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร

สพฐ.ออกแนวปฏิบัติลดการบ้านเด็ก. (2557, 29 สิงหาคม). เดลินิวส์, 1.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). การเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย (3-5 ปี):

แนวคิดของกลุ่มนักการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ.

ภาษาอังกฤษ

Cooper, H.M. (2001). *The battle over homework: Common ground for administrators, teachers, and parents*. Thousand Oaks: Corwin Press.

Cornett, E.C. (2003). *Creating meaning through literature and the arts: an integration resource for classroom teachers*. New Jersey: Merrill/Prentice-Hall.

Dewey, J. (1938). *Experience and education*. New York: Simon & Schuster.

Martin, M. and Waltman-Greenwood, C. (2015). *Learn About the Four Types of Homework*. Virginia: Harper Collins.

Morrison, G. S. (2015). *Early childhood education today* (13th ed). Boston: Pearson.

National education goals panel. (1995). *Reconsidering children's early development and learning: toward common views and vocabulary*. Washington, D.C.: U.S. department of education.

Piaget, J. (1952). *The origins of intelligence in children*. New York: International Universities Press.

Otto, H.J. (1950). *Elementary education. An Encyclopedia of Educational research* (2nd ed). New York: Free Press.

ST.Anthony's primary school. (2013). *Types of homework*. Retrieved from

<http://www.sanoblepark.catholic.edu.au/documents/policyhomework.pdf>

Wheeler, S., Waite, S. J. & Bromfield, C. (2002). Promoting creative thinking through the use of ICT. *Journal of Computer Assisted Learning*. 18, 367-378.